

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 37

Extra editie 37 ivm coronacrisis

22 november 2020

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

CHRISTUS KONING

Jezus vertrouwt ons de zorg voor mensen en voor zijn nieuwe wereld toe. Vrede gaf Jezus ons, vrede mogen we doorgeven. Nu met elkaar verbonden: in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Zien en recht doen

Op deze laatste zondag van het kerkelijk jaar gedenken we Jezus als Koning.

In de lezingen ontdekken we een vreemde rolverwisseling. Een rolverwisseling is soms komisch en verrassend. In de lezingen is die verwisseling interessant. Wie is wie? kunnen we ons afvragen. Is God de Eeuwige, de totaal Andere, de Verhevene die als een herder wordt voorgesteld?

En Christus Koning zegt ons, dat God onder ons is niet als een koning, maar in de gedaante van de arme, de verdwaalde, de hongerige, de gevangen medemens.

Alleen de mens met een open kijk en een liefdevol hart doorziet deze rolverwisseling.

Bidden we dat wij mensen mogen zijn met een liefdevol hart.

***Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl
Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/***

bezoeken? De Koning zal hun ten antwoord geven: Voorwaar, Ik zeg u: al wat gij gedaan hebt voor een dezer geringsten van mijn broeders hebt gij voor Mij gedaan. En tot die aan zijn linkerhand zal Hij dan zeggen: Gaat weg van Mij, vervloekten, in het eeuwig vuur dat bereid is voor de duivel en zijn trawanten. Want Ik had honger en gij hebt Mij niet te eten gegeven. Ik had dorst en gij hebt Mij niet te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij niet opgenomen, naakt en gij hebt Mij niet gekleed; Ik was ziek en in de gevangenis en gij zijt Mij niet komen bezoeken. Dan zullen ook zij antwoorden en zeggen: Heer, wanneer hebben wij U hongerig gezien of dorstig als vreemdeling of naakt of ziek of in de gevangenis, en hebben wij niet voor U gezorgd? Daarop zal Hij hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: al wat gij niet voor een van deze geringsten hebt gedaan, hebt gij ook voor Mij niet gedaan. En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven.”

Vraag: Komt Gods nieuwe wereld door onze inzet aan het licht? Op welke manier?

U bent oppermachtig, almachtig, barmhartig en rechtvaardig. U bent tegelijk verborgen en aanwezig, mooi en sterk, standvastig en ongrijpbaar.

Augustinus

Overweging

Vandaag wordt het kerkelijk jaar afgerond.

De evangelist Mattheus heeft ons in het voorbije jaar bij de hand genomen. De mensen voor wie hij schreef, waren voornamelijk Joden die zich bij de beweging van Jezus van Nazareth hadden aangesloten. Telkens, en vooral in de confrontaties met de Schriftgeleerden, laat hij Jezus zien als de nieuwe Mozes, in wie de Wet en de Profeten in vervulling zijn gegaan. In Jezus van Nazareth, zegt Mattheus ons, over de hoofden van zijn gemeente heen, is God in ons midden gekomen.

Als afsluiting van alle grote toespraken van Jezus in het Mattheus' evangelie horen of lezen we een voorstelling van het Laatste Oordeel. De beelden over de herder en zijn schapen zijn wel cultureel bepaald en tijdgebonden, maar door die beelden heen wordt ons een fundamentele boodschap doorgegeven voor alle tijden. En die laat niets te raden over. De enige norm die wordt gehanteerd is kort en bondig: wat je voor anderen, de minsten gedaan hebt. Juist met hen identificeert Jezus zich. Niet wat je gepresteerd hebt voor jezelf, zelfs niet wat je gedaan hebt voor God, maar of je hebt omgezien naar de minsten. Zo maak je iets goeds van het leven. Wie dorst heeft geef je te drinken. Wie honger heeft, krijgt eten van je. Wie geen kleren heeft, kleed je aan. Wie vreemd is en zich niet thuis voelt, geef je een thuis. Wie ziek is, zoek je op. En wie gevangen zit, bezoek je.

Eenvoudige en praktische wenken. Het is allemaal zo vanzelfsprekend, dat de "gezegenden" niet eens in de gaten hebben dat ze op zulke momenten met godsdienst (dat is: God dienen) bezig zijn.

'Wanneer hebben wij u gezien' vragen zij. *'Wij hebben gewoon gedaan wat op ons pad kwam. Wij hebben ons hart gevolgd. We hebben onze handen gebruikt'*. Je hoeft de media niet te halen of grote spectaculaire dingen te doen om 'gezegend' te heten. De kern van het christendom vind je bij mensen, die het gewone op grootse wijze doen. En het gewone is: je afstemmen op de kwetsbaarheid van de ander. Je laten leiden door het lijden en de nood van de mensen die je tegenkomt. De verrassende boodschap van dit evangeliegedeelte is: dat **daar** de Heer verschijnt. In Jezus' aandacht en zorg voor de meest kwetsbare mensen laat God zich zien, laat God zich kennen.

We mogen aannemen, dat in het Oordeel geen enkel onderscheid meer gemaakt wordt tussen mensen. Alle scheidsmuren, tussen gelovig en niet-gelovig, tussen kerkelijk en niet kerkelijk, tussen rassen, rangen en standen vallen weg. Het gaat niet over houding van christenen en niet-christenen, maar over de houding van ieder mens tegenover zijn hulpbehoevende naaste.

Christus Koning.

Er is een tijd geweest, dat wij ervan overtuigd waren, dat het christendom –en met name het katholieke christendom—zou doorbreken in een wereld van ongeloof. De tijden zijn veranderd. Nu maken wij in ons land mee, dat kerken onder de slopershamer vallen of een andere bestemming krijgen. Ambtsdragers dreigen uit te sterven. En er zijn maar weinig jonge mensen, die hun plaats willen innemen. Maar we zien ook, dat overtuigde christenen het als hun verantwoordelijkheid zien om de boodschap van Jezus van Nazareth persoonlijk en als gemeenschap handen en voeten te geven in hun eigen leven en in de zo veranderende samenleving. Want juist in het gelaat van de arme, de hongerige, de zieke en weerloze licht het gelaat van God op, kwetsbaar, zoals menselijk welzijn en leven altijd kwetsbaar zullen zijn. Al die gezichten zien ons aan en vragen ons medemens te zijn, naaste te worden.

Christus ... koning.

Geen macht, geen wapens, geen leger, geen paleis. Wel een man met gezag, omdat hij zichzelf was en bleef, trouw aan mensen; aan mensen niet in tel, allereerst. Hij werd *een* van hen. En daarom groot. God een zoon, de mensen een broeder.

De wereld steeds weer omgekeerd. Uiteindelijk brengt niet macht een nieuwe wereld tot stand. Maar aandacht en oprechte zorg, solidariteit van mensen met elkaar. In die geest worden wij gevraagd volgeling van Jezus te zijn. Zo op weg gaan heeft toekomst over alle grenzen heen.

Wim Kalb, priester

KNIPSELS (10)

Als ik in krant of tijdschrift een uitspraak of gedachte lees, die ik nog eens wil nalezen of onthouden, knip ik hem uit en stop hem in een map. Vandaag en de komende keren zal ik een aantal van die knipsels met u delen, in de hoop dat ook u er iets aan hebt. Deze week deel 10.

Maria

Bij het stadion van FC Den Bosch (de voetbalclub die het zo slecht doet) is een Mariakapelletje opgericht. Je kunt er een kaarsje opsteken en bidden voor de club. In een ingezonden brief aan TROUW schrijft een protestantse lezer: 'Het geloof geeft voor elke mens een ander houvast. Dat kan volks zijn, maar voor veel mensen, zelfs voor theologen, is het geloof een mysterie. Bidden om dagelijkse zorgen is belangrijk. Men legt het neer bij God. Ik hoor bij de PKN en denk dat wij daarin veel te stijf zijn. Je ziet het bij de jeugd die zoekend is en zich vindt in een meer 'losse' beleving van hun geloof. Daar hoort ook een kapelletje bij voor een voetbalclub, of vul maar in.'

Waarom katholiek?

De van oorsprong protestantse auteur en redacteur van TROUW, Monic Slingerland, werd in 1998 katholiek. 'Ik voel me thuis bij een geloof dat niet zuinig is. Ik vind dit terug in de katholieke kerk met zeven sacramenten in plaats van twee, met beschilderde beelden, waar wierook brandt als teken dat het om heiligheid gaat, waar ik me met wijwater tooi wanneer ik de kerk binnenga, waar met Pasen een flink vuur brandt bij het voorportaal en ik bij de hernieuwing van de doopbeloften een pets water in mijn gezicht krijg. Het gaat niet om de wierook, het wijwater, het vuur... Dat zijn alleen hulpmiddelen om iets tot trillen te brengen, iets dat voor mij de essentie van religie is en dat alles met tegenstellingen en tegenstrijdigheden te maken heeft. Pas als de zaken in tegenspraak raken, kom ik voor mijn gevoel in de buurt van waar het werkelijk om gaat. Geloven wil ik niet alleen met de dunne lijn die van de oren naar de rede loopt, maar met alle zintuigen. Zo'n zinnenprikkelend geloof als het katholieke, daarbij komt mijn eigen geloof tot leven. Ik besef mijn eigen kleinheid en tegelijk mijn plaats in het grote geheel van het leven, ik besef mijn bijdrage aan het kwaad in de wereld en tegelijk mijn onmacht daar iets aan te doen. Mijn overgeleverd zijn aan het lot en de mogelijkheid te leven met troost en hoop. Ik besef dat ik dat kan delen met mijn voorgangers van eeuwen en eeuwen her, die daar toen al woorden aan gaven, handelingen bij vonden, handelingen en woorden die nu aansluiten bij mijn eigen besef van kleinheid en volheid tegelijk. Die door steeds dezelfde teksten getroost zijn, die zich eraan geërgerd hebben, die door dezelfde mist van wierook heen naar kaarslicht hebben gekeken, die hun doden met dezelfde rite hebben begraven, wierook en wijwater over de kist gesprenkeld, kaarsen

aangestoken, hebben getwijfeld aan alles terwijl ze luisterden naar het pange lingua of het tantum ergo.' (wordt vervolgd)

Wie veel ontvangt, moet ook veel teruggeven

Ricus Dullaert is pastor in Zuid-Afrika. Daarvóór werkte hij tien jaar voor het drugs- en aidspastoraat in Amsterdam. 'Mensen zeiden weleens tegen me 'wat goed dat je werkt met die nare mensen, wat dapper van je.' Maar junks zijn vaak heel mooie en warme personen. Ieder mens is een beeld van God, dat is de filosofie van het drugspastoraat in Amsterdam. Een junk is geen afval, ook al is dat wel de letterlijke betekenis van het woord. Junk en mensen met hiv vormen in Nederland de meest verguisde groep. Anderen oordelen vaak dat het hun eigen schuld is. Maar drugsgebruik is - naast het feit dat het een experiment kan zijn- meestal vluchtgedrag. Veel drugsgebruikers hebben geen liefdevolle opvoeding gehad. Sommigen zijn seksueel misbruikt. Eerbied voor de persoon, daar ontbrak het thuis nogal eens aan. Toen ik langer met ze optrok, merkte ik hoe bevoorrecht ik ben. In die tijd waren de drugsverslaafden, prostituees en hiv-geïnfecteerden met wie ik werkte mijn leeftijdgenoten. Het maakte mij heel duidelijk hoe belangrijk het is uit een stabiel gezin te komen. In een warme familie heb je de mogelijkheid een positief zelfbeeld te creëren. En van daaruit kun je bijvoorbeeld makkelijker een opleiding doen. Veel mensen beseffen niet dat ze het gros in hun leven gewoon gratis hebben gekregen. 'Wie veel ontvangt, moet ook veel teruggeven', dat is een boodschap in de Bijbel, maar het is ook mijn eigen overtuiging. Ik deed dit werk niet omdat het moest. Ik word er gelukkig van om mensen te helpen.' (wordt vervolgd)

Vooroorlogsche advertentie

Wanneer
Uw nieuwe Pastoor,
waarmede wij U van harte
gelukwensen,
preekt over de
acht Zaligheden,
en daarbij noemt:
„De naakten kleden”
denkt dan aan ons!!!

PEEK & CLOPPENBURG
DAM KINKERSTRAAT

De Bazuin, 3 jan. 1931

*Voor u verzameld door
Joost Koopmans osa*

Holy Ground

Zoals velen van u, zocht ik ook naar een manier om deze Coronatijd positief door te komen. Zo vond ik onder ander inspiratie in boeken, gedichtenteksten, muziek en dergelijke.

Door het wegvallen van de zondagsviering van onze geloofsgemeenschap, zocht ik ook naar een ritueel, om zo een vorm te vinden voor het spirituele aspect: het Heilige of welke naam je ook maar wilt geven aan datgene wat niet in een naam te vatten is. En mijn zoektocht heeft me één en ander opgeleverd, namelijk door elke morgen de dag te beginnen met muziek en gebaren.

Muziek in de sfeer van de 'Native Americans' (de oorspronkelijke bewoners van Amerika, die door een vergissing van de kolonisten 'Indianen' zijn gaan heten). De tekst van het lied herinnert aan de heiligheid van de grond waar we op staan/lopen. Te denken valt aan die passage uit het boek Exodus, waarin God –vanuit een brandend braambos– tegen Mozes zegt: '*Doe je sandalen uit want de grond waarop je staat is heilig*'.

Where I sit is holy,
holy is the ground
Forest, mountain, river
listen to the sound
Great Spirit
circles all around me.

Waar ik zit is heilig,
heilig is deze grond,
Bos, berg, rivier,
luister naar de klank.
Grote Geest,
cirkelt overal om me heen

Where we live is holy,
body, mind and soul
Loving, giving, healing,
making this world whole
Great Spirit
circles all around us.

Waar wij leven is heilig,
lichaam, geest en ziel.
Minnen, geven, genezen,
Deze wereld helen.
Grote Geest
cirkelt overal om ons heen.

Een Indiaans gebed dat hieraan woorden geeft is als volgt:

Grote Geest, Schepper van alle leven,
ik bid tot U vanaf de aarde;
Doe me beseffen, elke keer dat ik haar aanraak,
dat ik nietig ben en Uw genade nodig heb;
help me dankbaar te zijn
voor wat de aarde ons geeft
en haar geen kwaad te berokkenen.
Zegen wat van Moeder Aarde komt en
leer mij Uw gaven lief te hebben.

Het beeld van de Grote Geest, die om ons heen cirkelt, doet denken aan de Heilige Geest uit de christelijke traditie: de adem Gods, de Geest die over de wateren zweeft, die als een duif neerdaalt uit de hemel.

Manitou is het Indiaanse woord voor die Grote Geest, wat letterlijk zoiets betekent als: de Essentie, het Wezenlijke.

Met de gebaren en luisteren naar de woorden, kan ik me afstemmen op datgene waar het werkelijk in het leven omgaat en zo een bruikbaar instrument zijn voor die 'Heilige Geest'.

In deze herfstperiode trekt de aarde zich ook naar binnen, bijvoorbeeld de bomen, die hun bladeren verliezen. Zo mogen wij ons ook richten naar ons binnenste, de Essentie, die in ieder mens aanwezig is.

Jacqueline Wolbrink

Coronaverjaardag 2020

Mijn verjaardag zou een dag worden zonder genodigden vanwege de lockdown. Maar wat gebeurde er?

Om tien uur 's morgens kreeg ik al het eerste telefoontje en daarna volgden er nog meer. Dit ging zo door tot tien uur 's avonds en iedereen was wel een uur aan de lijn. Er werd *lang zal ze leven* gezongen en veel gelachen. Fantastisch! Er werden bloemen bezorgd. Mijn kamer stond vol. Van mijn petekind kreeg ik een boeket in een grote doos. Geweldig! Mijn brievenbus lag vol met verjaardagskaarten. Het kon niet op. Ik heb nog nooit zo'n aparte verjaardag gehad zonder visite. Ik dronk "alleen" thee met een gebakje. Daar had ik nog net tijd voor. Wat een drukke dag was het, maar wel heel fijn en toch gezellig. Alleen op een andere manier. Het was een nieuwe ervaring dat familie, vrienden en kennissen zich ingezet hadden om mij een fijne verjaardag te bezorgen. Ik zal dit nooit vergeten. De kaarten blijven op de standaard staan tot mijn volgende verjaardag. Welke verrassing zal dat jaar brengen?

Erica Böcker

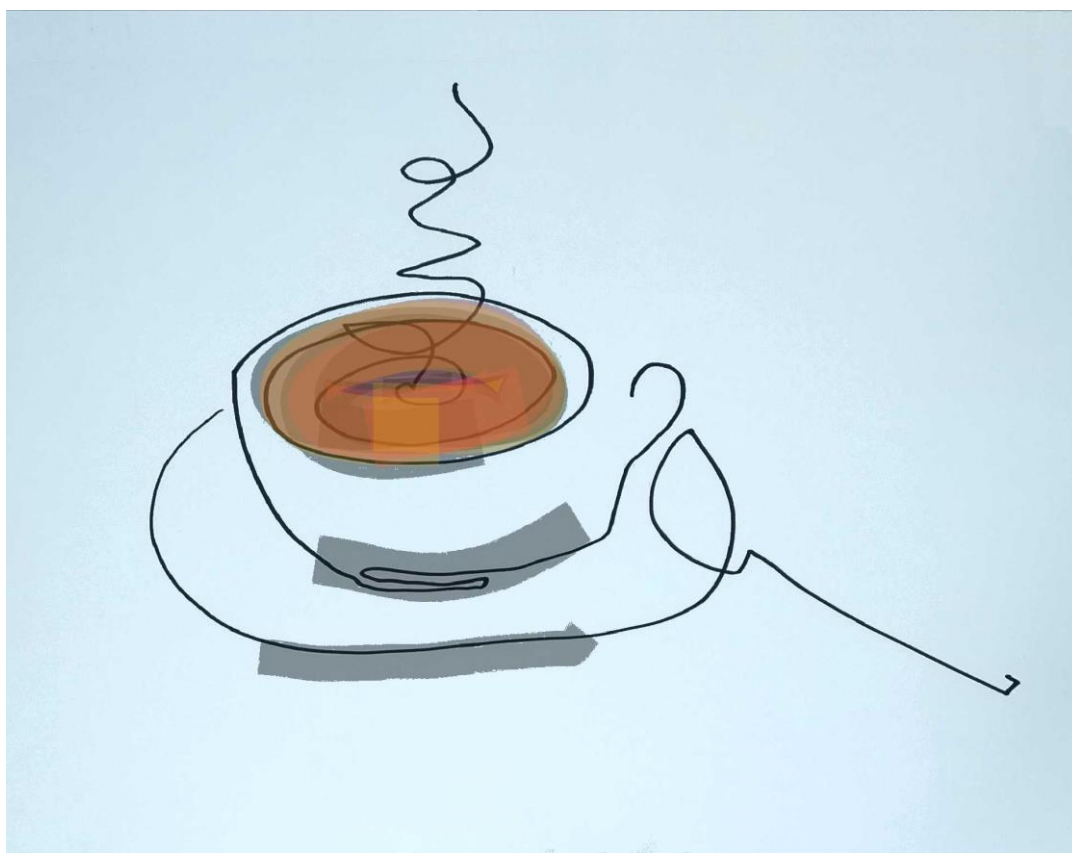

Adventsactie 2020

Onze solidariteitsgroep heeft dit jaar besloten om de opbrengst van de adventscollecte te doneren aan inloophuis *'t Hemeltje*. Deze stichting verkeert in zwaar "coronaweer". In de *Kerk-Krant* van 29 november vertellen we u er meer over.

Kop Oma-soep

Voor de Adventsactie worden we opgeroepen om Inloophuis 't Hemeltje te steunen. Daar kun je, onder andere, in de winterperiode een gratis kom soep voorgeschoteld krijgen.

Wat kan zo'n eenvoudige warme maaltijd je veel goed doen! Nog vol waardering denk ik terug aan de soep van mijn Oma. Het was volgens haar eigen recept, maar ooh wat smaakte die toch lekker. God weet wat ze er allemaal in deed. Er zat vast veel meer in dan wat water, bouillonblokjes, gehaktballetjes en vermicelli. Als kinderen noemden we het daarom: 'Oma-soep'.

Anita

De soldaat

Er bestaat een verhaal over een Amerikaanse soldaat die naar huis terugkeerde na gevochten te hebben in Vietnam. Hij belde zijn ouders op vanuit San Francisco.

"Mam, pap, ik kom naar huis, maar ik wil jullie een gunst vragen. Ik heb een vriend die ik graag mee naar huis wil brengen." "Natuurlijk", antwoordden ze, "we willen hem graag ontmoeten."

"Ik moet er iets bij vertellen", ging de zoon verder. "Hij is behoorlijk zwaar gewond geraakt in de oorlog. Hij is op een landmijn gaan staan en heeft een arm en een been verloren. Hij kan nergens anders heen, en ik wil graag dat hij bij ons komt."

"Wat erg, jongen. Misschien kunnen wij hem helpen om iets te vinden."

"Nee, mama en papa, ik wil dat hij bij ons komt wonen." "Jongen", zei de vader, "je weet niet wat je van ons vraagt. Iemand met zo'n handicap zou een vreselijke last voor ons zijn. Wij hebben ons eigen leven en dat kunnen we niet in de war laten sturen door zoiets. Je kunt maar beter gewoon naar huis komen en die jongen uit je hoofd zetten. Hij redt zichzelf wel."

Op dat moment hing de zoon op. De ouders hoorden niets meer van hem. Een paar dagen later werden ze echter opgebeld door de politie van San Francisco. Ze kregen te horen dat hun zoon van een gebouw was gevallen en omgekomen was. De politie dacht aan zelfmoord. Verslagen vlogen de ouders naar San Francisco waar ze naar het mortuarium gebracht werden om het lichaam van hun zoon te identificeren.

Ze herkenden hem, maar ze ontdekten tot hun afgrijzen ook iets wat ze niet wisten: hun zoon had maar één arm en één been.

Vraag: Hoe komt Gods nieuwe wereld tot stand voor deze mensen?

René Hornikx

Overlijden mevrouw Jonker.

Op 14 november is mevrouw 'Mientje' Jonker overleden. Ze is 90 jaar geworden. Mevrouw Jonker woonde in Glorieux en was een trouwe bezoeker van onze vieringen in de kapel. Heel verdrietig, het was een heel lieve vrouw en velen van ons zullen zich haar als zodanig herinneren.

Bestuur Geloofsgemeenschap Augustinus

Zending

Het leven van alledag wacht op ons, om in Gods naam zorgzaam om te gaan met Gods zorgkinderen.

Daartoe zegene ons, die God en Goed is:
In de naam van de Vader, en de Zoon en de heilige Geest.
Amen.